

Den annern Dag steit Meister Snut
 In sine Smäd. — Wo halt hei ut!
 Wo haut hei up dat Iesen in!

De Funken flogen vör Gewalt
 Em glängnig in't Gesicht herin.
 Dat zischt un brus't, dat kloppt un klung!
 De ganz oll Smäd, de jus't un knallt:
 „So, nu man tau! Treck düller, Jung!“ —
 De Püster-Jung', de treckt un treckt,
 Bet hei vör Hitt de Tung' utrecht,
 Un blöft ut Näs' un püst ut Mäster
 Noch düller, as sijn eigen Püster.

Den Meister is hüt nicks tau Dank,
 Sin Red is barsch, sijn Stirn is krus;
 Dunn kümmt den Gorentum entlang
 Behann un Mutter ut dat Hus.
 Behann, den Bündel upgesackt,
 Den nigen Haut in Wasdank packt,